

YOUNG ADULT



ZLODĚJ ČÍSEL

~ HAYLEY BARKER ~

Zloděj čísel

Text copyright © Hayley Barker, 2018

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Cardová, 2020

Cover © Kreatika s. r. o., 2020

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2020

ISBN 978-80-7642-733-4 (pdf)

ZLODĚJ ČÍSEL

Hayley Barker



Mámě a tátovi

HOŠIKO

Nejsem si jistá, jestli mě probudil hluk houstnoucí dopravy za oknem, jak se blíží ranní špička, nebo paprsky slunce, proplétající se dovnitř mezerami v žaluziích, ale jsem tohle ráno první z nás všech, kdo se začne vrtět. Ostatní spáči kolem mě dál zůstávají klidní a nehybní a lhostejní vůči rostoucí záři nového dne a koncertu klaksonů a motorů, který se odehrává venku za okny.

Protáhnu se a znovu si slastně užívám ten pocit klidu, na který jsem si ještě nestihla zvyknout. Nevím, jestli jsem se někdy cítila takhle klidná od... vlastně odjakživa. V cirkuse měl život každopádně do nějakého klidu daleko. Pořád tam na nás odněkud číhala smrt a každý večer nám kradla další a další lidi s profesionálním úsměvem na rtech. A od chvíle, co jsem hodila tím granátem, vyhodila do povětří arénu a s ní i našeho ďábelského principála Silvia Sabatiniho, nebyl můj život zrovna poklidná procházka růžovým sadem.

Už to bude pomalu rok a ještě pořád se nám nepodařilo dostat se ven z Londýna. Ze začátku jsme byli plni nadějí. Chtěli jsme se nejprve maličko zotavit a pak zamířit do některého z přístavů v Essexu nebo Kentu, nalodit se na palubu a odplout pryč za svobodou. Jenomže to tak nedopadlo. Všude, kam se hneme, nás pronásledují podezřívavé pohledy a pořád jsme jen ten jeden jediný krok před pískotem píšťalek, řevem houkaček a dusotem policejních

bot. Pokaždé, když se pokusíme odjet z města, narazíme na nějaké zátarasy, jak se síť okolo nás stahuje a pomalu uzavírá.

Když jste holt nejhledanějším zločincem v zemi, musíte být pořád v pohybu, pořád se ohlížet přes rameno. Nikdy si nemůžete pořádně oddechnout, nikdy se nemůžete zastavit, jste pořád lovnou zvěří.

Tolikrát už jsme to skoro měli za sebou. Tolikrát nás málem chytili. Naše fotky se promítají prakticky na každou budovu a je vypsána obrovská odměna pro každého, kdo o nás dokáže poskytnout jakoukoli informaci. Je těžké se někam schovat, když jste takhle profláknutí, zvláště když s sebou po celou dobu vláčíte cirkusového opičáka.

Tohle je čtvrtá noc v řadě, co jsme se utábořili v téhle opuštěné kanceláři v horním patře obytného domu. Podle Jacka se jednoho rána všichni místní zaměstnanci dostavili do práce, aby jim řekli, že jejich zaměstnavatel zbankrotoval, a oni tudíž přišli o práci a můžou jít zase domů.

Netuším, jak všechny tyhle věci ví, ale každé nám jako zázrakem najde nějaký další bezpečný úkryt. Víc než dvacet let byl Čistý a policista k tomu, než se prozradil tím, že nám pomohl utéct z cirkusu Benově mámě přímo pod nosem. Té noci zachránil Gretu i mě před jistou smrtí a on je taky jediným důvodem, proč jsme i po tak dlouhé době na útěku pořád ještě naživu. Jako by všude někoho znal, provází nás na každém kroku téhle naší cesty – ne že by se nám podařilo dostat nějak daleko. Ne že by se nám podařilo vůbec někam dostat.

Rozhlížím se po té rozlehlé kanceláři. Když jsme sem poprvé dorazili, vypadalo to tu ve světle Jackovy baterky docela strašidelně, všechny ty nepoužívané prázdné stoly a hrnky, které na nich zůstaly stát, a tvářičky všech těch Čistých dětí, které se na nás usmívaly ze zarámovaných fotek.

Nebýt toho nevětraného vzduchu a zvadlých kytek, člověk by řekl, že se tu ještě včera pilně pracovalo. Jako by tohle místo zamrzlo v čase, zadrželo na chvíli dech a jen čekalo, až zase bude moci být užitečné.

Tedž už mi to tu strašidelné nepřipadá. Připadá mi to tu přátelské. Tohle místo nám dalo úkryt, chránilo nás, aniž by za to něco chtělo na oplátku.

Každé ráno nám Jack říkal, že bychom se měli sbalit a jít někam jinam, že je to chyba zůstat na jednom místě příliš dlouho, že je to příliš nebezpečné. Je čím dál víc jako na trní. Vidím ho, jak se převaluje na opačném konci místnosti a srdce mi poskočí. Hned jak se probudí, začne nás popohánět, abychom se sbalili a šli dál.

Nechápu, proč tady nemůžeme zůstat. Nikdo jiný to tady nepoužívá a určitě musí být bezpečnější nevysrkovat nos než se zase promenovat tam venku v ulicích, kde nás stoprocentně někdo musí zahlédnout. Jackovi kamarádi z odboje nám sem můžou nosit jídlo a pití, a když už se nám nedaří dostat pryč z města, můžeme přece zůstat ukrytí tady, klidně navždycky, když to bude třeba.

Hodlám to navrhnout ostatním, až se probudí. Jsem si jistá, že Ben a Greta mě podpoří.

Bolí mě záda a tváře mám celé podrápané od toho kou-savého koberce. Zavrtím prsty u nohou. Mám v nich mravence, jak jsem celou noc zůstala ve stejné pozici. Ale nebolí mě – ne tak, jak mě bolívaly dřív. Chvíli to trvalo, ale jsem zase fit, alespoň zvenčí. Ben je na tom stejně – noha se mu už skoro úplně zahojila. Přes kdysi rozšklebenou díru mu narostla nová kůže, a když se na to přímo nesoustředíte, ani si nevšimnete, že kulhá. Dokonce i ty šrámy v našem nitru, rozšklebené rány, které se nezahojí nikdy – ty ve tvaru Aminy a Priji – jsou tak nějak snesitelnější. Ta bolest samozřejmě nezmizí nikdy, a já bych to ani nechtěla. Koneckonců

je obě zabili kvůli nám, ale zatím o nich ještě nedokážeme mluvit, aniž bychom se z toho nezbláznili.

Mám příšerně sucho v puse, potřebovala bych se napít. Tak potichu, jak to jen dokážu, se vyhrabu zpod ošuntělých dek, do kterých jsem byla zabalená, a posadím se. Vedle mě se Ben zavrtí, natáhne ruku a položí mi ji na stehno, ale oči má dál zavřené a dech hluboký a pravidelný.

Když se na něj podívám, jak tam tak leží, dech se mi zasekne v hrdle. Tváře má teď tmavé od strniště, a když je vzhůru, vypadá úplně jako ten muž, který se z něho stal. Ale když spí, vypadá jeho sladká tvář úplně stejně jako tu první noc, kdy jsem ho pozorovala, jak spí pod mou postelí v cirkuse, a z celého srdce jsem se ho snažila nenávidět.

Napiju se až za chvíli. Teď se znovu zavrtám do deky a přitisknu se k němu. Obtočí kolem mě paže a já se mu schoulím do náručí a sjednotím svůj dech s jeho.

Na pár okamžiků necítím nic než čiré štěstí. Ne takové to roztančené, skotačivé, extatické štěstí, ale hluboké a klidné. Jsme na útěku a já nemám ani tušení, co nás čeká v příštích hodinách a dnech, ale jsme naživu a jsme spolu, a na ničem jiném mi nezáleží. Patřím sem a nikam jinam.

Najednou je slyšet výstřel z pistole. Zvuk rozštípnutého dřeva, kroky stovek nohou a všechny se blíží po schodech nahoru.

Rázem jsme všichni vzhůru, sedíme a díváme se po sobě. Zachytím Benův pohled, rozespálý a vyděšený.

„Co se děje?“ Greta drží v náručí Bodža, který musí spát pokaždé vedle ní, zavrtaný do polštářku u její hlavy. Můžeme jí horem dolem vykládat, jak je to nehygienické sdílet postel s opicí. On se jí teď drží maličkatými tlapkami jako klíště a rozhlíží se obrovskýmá očima po nás všech, vylekaný a zmatený tím náhlým vyrušením.

Jack už je na nohou.

„Co se děje?“ opakuje Gretinu otázku a tvář má celou zachmuřenou. „Jsou tady, to se děje. Našli nás.“

BEN

Chvilku mi trvá, než se proberu dost na to, aby mi došlo, co se děje. Přestože už Jack říká „jsou tady“, můj mozek jako by jeho slovům nerozuměl. Nevím, proč mě to tak překvapuje – na tenhle den čekáme už skoro rok.

Den, kdy nás nakonec přece jen najdou.

Kolikrát už jsme se pokusili utéct z města. Kolikrát jsme se tam museli vrátit, když jsme narazili na nějaký zátaras nebo policejní zábranu uzavírající silnici. Kolikrát jsme museli utíkat, skrývat se. Kolikrát nás od dopadení dělilo doslova pár vteřin.

Nevím, jestli matka osobně sponzoruje tyhle snahy o naše dopadení. Pravděpodobnější bude, že na to používá státní peníze, ale ať tak nebo tak, rozhodně na nás nešetří. Naše obličeje jsou snad na každé pouliční lampě, na každé výloze, na každém mrakodrapu.

Všichni jsme doufali, že ty snahy postupem času tak nějak utichnou, ale zdá se, že naopak ještě přitvrzují.

Před pár týdny jsme se probudili a zjistili, že naše obličeje jsou promítány přímo na Mocenský dům, obrovské sídlo vlády v centru Londýna. Na kolosální soše zlatého muže se zářivým úsměvem, který má symbolizovat Čisté, nadřazenou část společnosti, a který pošlapává a drtí pod nohama hromadu ubohých utlačovaných Dreků, teď svítí největší plakát s hledanými zločinci na světě: tváře čtyř

nejstrašlivějších zlosynů celé Anglie. Dnem i nocí shlíží naše zamračené obličejy dolů na město. Hoši, Greta, Jack a já – dokonce i Bodžo tam má svou vlastní podobiznu.

Taky peníze vypsané na naše hlavy jsou každý týden větší. Proto Jack říká, že už nejsme nikde v bezpečí.

„Většina lidí má nějakou cenu,“ opakuje nám, „dokonce i ti dobří. Policie nás nepřestane hledat. Ne po tom, co se stalo v cirkuse, a ne když je s námi syn jedné z nejdůležitějších političek v zemi. Nakonec nás najdou, to je jisté.“

A teď nás tedy našli. Jsou tady, v téhle budově, a blíží se po hlavním schodišti. Je dobře slyšet, jak míří přímo k nám. Kroky, spousty kroků.

Ostatní vyskočí rychleji než já. Všichni se jako jeden muž otácejí a běží k požárnímu východu. Když ale dorazí až ke dveřím, Hoši se otočí.

„Honem!“ sykne naléhavě. „Pospěš si, Bene, musíme zmizet!“

Teprve tehdy mi to asi dojde. Vyrazím za nimi, pak se vrátím, popadnu svou pistoli a běžím pryč.

Ty kroky jsou teď o moc blíž a nějaký zvukný hlas vydává zatím nesrozumitelné rozkazy. Ani se nesnaží být nenápadní, nenamáhají se být potichu. Proč asi?

Protože už jste obklíčení, říká mi nemilosrdný hlásek v hlavě.

Když procházím dveřmi k požárnímu východu, můj pohled se setká s Jackovým. Ústa má rezignovaně stažená a já vím, že mám pravdu.

Utíkáme dolů po schodech, Jack, Hoši a já, všichni držíme v rukou svoje pistole. Najednou se Greta, která jde jako první, prudce zastaví a obrátí se na nás s vykulenýma očima.

Stoupají nám po schodech naproti a je jich hodně.

Chceme se vrátit nahoru, ale tam jich je ještě víc, už probíhají dveřmi, štíty nastavené, pistole namířené na nás.

Tak, to bychom měli. Tohle je konec.
Čas vypršel.

HOŠIKO

„Stát, ani hnout!“ zakřičí někdo a nějaký policista vykročí k nám na schody. „Odhodte zbraně! Nemáte kam uniknout. Jste obklíčeni.“

Ozbrojené postavy v uniformách nám zatarasily cestu zpátky nahoru i cestu dolů. Oknem schodiště vidím tucty policejních aut s puštěnými majáčky.

Co teď? Dívám se na Jacka, hledám v jeho obličeji odpověď. Vždycky si ví rady, vždycky dokáže nemožné, od chvíle, co nás tehdy v noci s ledovým klidem vyvezl z cirkusu.

Snažím se zachytit jeho pohled, ale dívá se do země. Tváří se poraženecky. Nikdy předtím jsem u něho tenhle výraz neviděla, ani v těch nejhorších okamžicích ne.

Během toho uplynulého roku jsme zažili dny, kdy Greta schovala tvářičku do dlaní a plakala, dny, kdy se Ben sesul k zemi vyčerpáním a zoufalstvím, dny, kdy jsem měla tak mizernou náladu, že jsem s nikým celé hodiny nepromluvila. Všichni jsme měli takové chvíle, když už jsme nevěděli, jak dál, tedy, všichni tři. Ale Jack ne. Bez ohledu na to, v jaké jsme byli zrovna bryndě, jeho oči nikdy neztrácely ty jiskřičky optimismu a naděje. On si nikdy nezoufá. Nikdy to nevzdává.

Až do téhle chvíle.

Srdce mi poskočí, když vidím, jak se shýbá, pokládá svou zbraň opatrně na zem a zvedá ruce nad hlavu. Vzdává se.

Co jiného by měl taky udělat? Skončili jsme.

Nejspíš nás všechny zabijí. Mě, Gretu a Jacka zabijí sto-procentně. Jack je zrádce a Greta a já jsme ještě něco horší-ho. Drekovské žhářky a únoskyně – drekovské ďáblice, jestli chcete věřit těm plakátům a mediální kampani.

Bodžo šplhá nahoru a dolů po zábradlí a vyděšeně si pro sebe něco drmolí, když se rozhlíží po všech těch policistech, kteří jsou teď všude kolem nás. Greta se mě drží jako klíště, tiskne mě oběma rukama tak silně, že mi dělá problém se nadechnout.

Pohladím ji po vláscích.

Obracím se na Bena. Předpokládám, že tohle je napo-sledy, co ho vidím. Musím si zapamatovat každičký detail jeho obličeje. Musím si ho vrýt do paměti, abych na něho po celý zbytek toho času, který mi zbývá, nezapomněla, tak jako jsem zapomněla na ostatní: na svoje rodiče, na svého bratříčka. Dokonce ani Aminin obraz nezůstal nezměněný. Někdy, když v duchu hledám její tvář, se mi nechce hned vy-nořit, ne úplně ostrá a zřetelná. Nedovolím, aby se to samé stalo s Benem. Musím si ho v duchu vyfotit, nebo ještě líp, natočit si ho na video a mít ho napořád u sebe, moci si ho pouštět ve smyčce.

Ale on se nedívá na mě a zatím ještě jako jediný neodlo-žil pistoli. Pořád ji drží ve zvednuté ruce a dívá se upřeně na muže, který k nám vykročil. Na muže, který to tu má očividně na povel.

„Odhoď zbraň,“ opakuje ten muž. „Jen zbytečně ztrácíš čas, Benedikte Bainesi.“

Ben sníží paži. Dívá se na Gretu, dívá se na Jacka, dívá se na mě. Snad celou věčnost se dívá na mě. Naše oči se do sebe lačně vpíjejí. Nemluvíme, ale naše oči říkají miliony slov.

Pak se narovná, hlavu vztyčenou, neproniknutelný po-hled. Znovu pozvedá zbraň, ale tentokrát ji nenamíří na policisty, ale přikládá si ji ke spánku.

„Ne,“ říká klidně. „Ne. Neodhodím ji. Nechte ostatní jít, jinak se zastřelím.“

BEN

Ne že bych zničehonic udělal nějaké spontánní hrdinské gesto. Vždycky jsem věděl, že tohle udělám, když k tomu budu mít příležitost. Není na tom nic nesobeckého. Je to chladnokrevný kalkul, který by mi mohl vyjít.

Hoši, Greta a Jack, s čím ti mohou vyjednávat? Jejich životy pro policii nic neznamenaají, nic neznamenaají pro vládu, pro mou matku, která, bezpochyby, tohle celé zpovzdálí diriguje. Určitě si je zoufale přeje vidět mrtvé.

Ne tak mě, alespoň předpokládám. To není její styl. Jestli svou matku alespoň trochu znám, tak mě chce vidět na kolenou. Bude mě chtít zlomit, přetvarovat zpátky do svého poslušného chlapečka. Bude nade mnou chtít zvítězit.

Tihle policisté určitě dostali jasný rozkaz neubližovat mi, pokud to bude jen trochu možné. To je to, na co sázím. A jestli se nepletu, určitě nebudou chtít, abych si tady před nimi prohnal kulku hlavou, ne po všech těch měsících, co po mně tak usilovně pátrali. Hoši vedle mě stojí s otevřenou pusou a výrazem plným překvapení a strachu.

„Bene, děsíš mě.“

„To je dobrý,“ říkám jí. A pak víc nahlas a co možná sebevědomě: „Nechtějí mě vidět umřít. Řekli jim, že mě musí přivést živého, a to za každou cenu. Nemám pravdu?“

Policista na vrcholku schodiště mi na mou otázku neodpovídá.

„Dej dolů tu zbraň, Benedikte,“ zkouší to. „Je konec.“

„Ano,“ odpovídám a hlas se mi trochu chvěje. „Ano, je konec, nebo to bude konec pro vás, až se zastřelím. A já to udělám. To vám slibuju. Nechte ostatní jít, nebo to udělám hned teď.“

V očích se mu objeví panika. Takže mám pravdu. Já jsem to věděl.

„Přísahám vám, že když je necháte jít, dám tu zbraň dolů. Půjdu s vámi, hned jak oni budou volní.“

Skoro vidím, jak mu to v hlavě šrotuje. Co je důležitější? Jeden živý Benedikt Baines a tři uprchlí zločinci, nebo jeden mrtvý Benedikt Baines a tři zajatí zločinci? Rozhlíží se po ostatních policistech a hledá odpověď, ale oni se tváří stejně zaskočeně jako on.

„Proč bych ti měl věřit?“ říká. „Jak můžu vědět, že jakmile nám nezmizí z očí, nezačneš střílet po nás nebo se stejně nezastřelíš?“

„To nemůžete,“ říkám. „Ale přemýšlejte o tom.“ Natáhnu se a nahmatám Hoši, naposledy se držíme za ruce. „Co mi zbyde, když je odvedete?“

„Necháme vás pohromadě,“ slibuje. „Jen si s vámi chceme promluvit. Nikdo vám neublíží.“

„To si vážně myslíte, že vám na tohle skočím? Že vám uvěřím, že Hoši pustíte? Že pustíte Gretu a Jacka? Co asi tak uděláte? Plesknete je přes ruce za to, co provedli, a pošlete je domů? Ne. Všichni moc dobře víme, co s nima uděláte.“

Skloním zbraň. Přikládám si ji k srdci.

„Prosím,“ říkám. „Prosím, nechte je jít. Udělám všechno, co chcete. Dávám vám své slovo.“

HOŠIKO

Nemůžu uvěřit, že se tohle děje. On je odhodlaný obrátit tu zbraň proti sobě, přímo před námi.

„Bene, musíš toho nechat,“ říkám mu opatrně. „Je pozdě. Je konec, musíme udělat, co po nás chtějí.“

Obrací se ke mně, v očích takový zvláštní lesk. Naléhavě mi šeptá: „Je to jediná naše šance, jak zůstat všichni naživu. Prosím. Prosím, jestli tu možnost dostanete, běžte. Utíkejte, jak nejrychleji dokážete.“ Křečovitě svírá pistoli a opírá si hlaveň o hrudník. „Já si tě najdu,“ říká. „Ať budeš kdekoli, jednoho dne si tě najdu.“

Jack se natahuje po Benově ruce.

„Brácho, tohle nemůžeš.“ Obrací se na policejního důstojníka, který tiše vyčkává na vrcholku schodiště. „Pusťte ty dívky a nechte si nás dva.“ Vydá krátký suchý úsměšek. „Tak, navýšil jsem nabídku. Dva místo jednoho.“

„Ne!“ Ben je nezlomně rozhodnutý. „Nechte je jít, nebo to skončím, přímo tady.“

Policista na vrcholu schodiště jako by se konečně vzpamatoval. „Nikdo z vás nikam nepůjde, leda s námi,“ říká. „Jestli se chceš zabít, Bainesi, prosím, posluž si. Ušetříš nám tím později práci.“

Ben zavrtí hlavou. „Na tyhle řeči už je pozdě,“ ušklíbne se. „Moc dlouho jste váhal, prozradil jste se. Vy mě nezastřelíte, jinak byste to už udělal.“

Ticho. Jako by trvalo celou věčnost.

V hlavě mi zběsile víří myšlenky. V jedné věci má pravdu: mě a Gretu rozhodně zabijí, jsme pro ně jen drekovská špína. A Jacka zabijí taky – policista, který zradil své vlastní řady – to je pro ně zločin nejhoršího kalibru. Ale Benedikt Baines, syn Vivian, ministryně pro kontrolu Dreků a pravděpodobně budoucí premiérky – co udělají s ním, až se jim vzdá? Na to odpovědět nedokážu. Taky zradil svou zemi, alespoň to oni tvrdí, ale jeho krev je o hodně čistší než krev nás všech ostatních.

I tak je to velice nebezpečné. Už jsme si toho příliš prožili. Jsme teď jako jedno tělo, my čtyři.

„Říkali jsme si, že budeme držet pohromadě,“ snažím se ho přesvědčit. „Neopustím tě. *Nemůžu* tě opustit. Ne po tom všem.“

Vidím, jak se mu oči zalévají slzami. Naléhavě mě jimi prosí.

„Prosím,“ slyším ho říkat. „Prosím, nech mě to udělat. Musíš.“ Významně pohlédne na Gretu, která na mně pořád ještě visí, na své poměry nezvykle tichá.

Taky se dívám dolů na ni, je tak vyděšená, že úplně cítím, jak se třese. Víím, že má pravdu. Je ještě tak mladá. Nemůžu dovolit, aby ji odvedli a zabili. Ne, jestli je nějaká naděje ji odsud dostat, a beze mě se nikam nehne. Na to už ji dost dobře znám.

Budeme muset utíkat, jestli nám dají šanci. Budu ho muset opustit, není jiná možnost. K čertu s ním, takhle mě vydírat Gretou. Zná moje slabá místa.

„Držte je na mušce,“ říká najednou ten muž na vrcholu schodiště. „Musím si zavolat.“

Protlačí se hrubě skrz policisty za sebou, kteří obestoupili schodiště, a mizí dveřmi zpátky v kanceláři.

Je pryč asi minutu. Nikdo nepromluví.

Když se vrací, tváří se ještě ustaraněji než předtím.

„Tak dobře,“ obrací se na Bena. „Fajn, máš mít, co chceš.
Hlavně nedělej žádné hlouposti.“

BEN

„Chci se přesvědčit, že je nikdo nesleduje,“ říkám důstojníkovi pověřenému velením. „Chci se dívat, jak odcházejí.“

Ještě jednou pohlédnu na Hoši. „Budu v pořádku,“ říkám. „Slibuju.“ Kývnu na Jacka, usměju se na Gretu a znovu se dlouze dívám na Hoši. „Buďte opatrní. Dávejte na sebe pozor. Za každou cenu.“

Odvracím se od nich a policisté se rozestoupí, když skrz ně stoupám nahoru po schodech a do kanceláře. Celou tu dobu si držím pistoli přiloženou ke spánku.

Venku je nádherný den, na nebi ani mráček.

Odsud dominuje obloze Mocenská budova, stejně jako po celém Londýně. Všechny ostatní monumenty – Big Ben, stará věž s hodinami, trosky staré budovy parlamentu, velký bílý palác – blednou ve srovnání s vítězoslavným úsměvem té zářivé sochy. Přesně o tohle jim šlo, když tu budovu před pár lety stavěli: oznámit nový světový řád.

Z budovy teď ovšem na město shlíží pět obličejů, jejich projekce halí celou stavbu do průsvitných barev.

Je hloupost si myslet, že by zločinci utekli. Jak by mohli, když celé město, celá země, celý svět ví, jak vypadají?

Ale alespoň se o to můžou pokusit. Nezachránil jsem je, ale získal jsem pro ně odklad, a to je momentálně nejvíc, co můžu udělat.

„Nesnížím tu hlaveň, dokud mi nezmizí z dohledu,“ říkám tomu policejnímu davu za mnou. „Vidím vaše odrazy ve skle. Jestli se někdo z vás pokusí dostat ke mně blíž nebo někoho uvidím, jak je sleduje, zmáčknu spoušť.“

Jejich šéf vydá hluboký bezmocný povzdech. „Slyšeli jste ho!“ vyštěkne vztekle na své podřízené. „Nechte je jít.“

HOŠIKO

U paty schodiště někdo otevře dveře a dovnitř proudí jasné denní světlo. Policisté pod námi skloní zbraně a postaví se zády těsně ke zdi, takže nám vytvoří úzkou uličku, kterou můžeme projít. Cítím, jak se do mě zabodávají jejich pohledy, když sestupujeme dolů po schodech a ven do vlahého rána a pak když procházíme kolem všech těch policejních aut s blikajícími majáčky.

Otočím se a pohlédnu vzhůru.

Ben stojí u okna, vysoko nad námi, a pořád si drží tu pistoli přiloženou k hlavě.

Jaká je šance, že se ještě někdy uvidíme, když ho teď opustím?

Udělám krok zpátky.

„Hoši.“ Jack mě chytne za paži. „Musíme to udělat.“

„Já nemůžu. Nemůžu to takhle ukončit!“ Vytrhnu se mu a dám se do běhu směrem zpátky k té budově.

„Hoši!“ zaječí Greta. „Neopouštěj mě!“

Ten čirý strach v jejím hlase mě přimrazí k zemi.

Jack mě pár kroky dožene.

„Udělala jsem chybu,“ říkám mu pokorně. „Musím se vrátit. Když se jim vzdám, třeba nechají Bena na pokoji. To mě přece chtějí potrestat. Vezmi Gretu a postarej se o ni. Beze mě máte větší šanci. Nebudete tak nápadní.“

„Slyšelas, co řekl Ben! On o tom přemýšlel. Dělá to pro nás, pro Gretu, pro nás pro všechny.“

V hlavě mi všechno víří.

„Víš, že mám pravdu, Hoši. Musíme jít. Kvůli němu. Kvůli Benovi. A kvůli Gretě. Tohle není konec. Věci se změní k lepšímu. A hned jak se to stane, tak zase budete spolu.“

Jack tomuhle věří celým svým srdcem, já vím, že ano. Ten den, kdy se nás rozhodl zachránit, se kvůli nám dobrovolně vzdal své snoubenky Alice. I ona byla v odboji a v okamžiku, kdy se Jack prozradil, musela utéct do Evropy. Zavola jí, hned jak jsme se dostali pryč z cirkusu, a řekl jí, že musí zmizet dřív, než si ji předvolají k výslechu. Měla připravené falešné pasy a peníze a než policie zazvonila u jejích dveří, byla dávno pryč.

Žena, kterou jsme nikdy nepotkali, je kvůli nám v nebezpečí. Jack říká, že nám to nevyčítá, že oba vždycky znali riziko, věděli, co hrozí každému, kdo pracuje pro odboj.

On věří, že se Alice bude moci brzy vrátit domů. Říká, že prodrekovské cítění je teď tak silné, že jsme na pokraji vzniku nového světa, ve kterém si budeme všichni rovni. Příští týden jsou volby a vůbec poprvé o post premiéra usiluje i prodrekovská kandidátka. Jack říká, že má opravdu velkou šanci, že bude zvolena, a pokud ano, Alice se bude moci přestat skrývat a s největší pravděpodobností dostane milost.

Přála bych si sdílet jeho přesvědčení, jenomže nesdílím. Tenhle svět je příliš krutý, než aby se cokoli změnilo.

Když Jack znovu promluví, hlas má nezvykle přísný. „Neopovažuj se Bena podrazit, Hoši! Víš, jak můžeme tomu, co dělá, dát nějaký smysl?“

Zavrtím hlavou.

„Tím, že budeme bojovat! Bojovat, abychom přežili, tak jako vždycky.“

Zírám na něho a pak na tu malou blondátou holčičku za jeho zády, která tiskne v náručí svoji opičku. Pak se podívám nahoru na Bena. Zvedne volnou ruku a zamává.

Taky zamávám. Moje ústa neslyšně vyslovují stejná slova, která vyslovila před všemi těmi měsíci – když nás policie obklíčila naposledy. *Miluju tě*. Jeho rty se pohybují a říkají mi totéž.

„No tak,“ ozve se Jack netrpělivě. „Musíme odsud zmizet.“

A pak pomalu odcházíme, Jack, Greta a já, pod upřenými pohledy nejméně stovky policistů.

Na rohu se ještě jednou otočím. Pořád tam je, teď už docela maličký, u okna. Znovu zvednu ruku a on mi ještě jednou zamává a já cítím, jak se mi srdce tříští na tisíc kousků.

BEN

Zůstávám stát u toho okna, držím si hlaveň u spánku a dívám se za nimi, jak jsou čím dál menší a pak mi úplně zmizí z dohledu.

Když jsem poprvé uviděl Hoši, jak dělá salta a kotrmelce nahoře na visutém laně, ten den, kdy cirkus dorazil do města, věděl jsem nějakým nepopsatelným způsobem hluboko v nitru už tehdy, že mi změní život.

Byli jsme tak dlouho na útěku, že něco ve mně začínalo pomalu věřit, že to tak zůstane napořád. My čtyři, navždy běženci před zákonem.

Předtím jsem měl takový snadný život. Jídla, kolik hrdlo ráčilo, teplý dům, čisté šaty. Když se náhle ocitnete bez věcí, kterých jste měli vždycky dostatek a které jste brali jako samozřejmost, je to pro váš organismus šok. Z těch špinavých podlah místo matrací a mačkání se ve stísněných prostorech mě teď bez ustání bolí záda. Hlava mě v jednom kuse svědí a zoufale toužím po pořádné vrstvě jemného voňavého šamponu. Rty mám popraskané a místo břicha propast, která je den ode dne hlubší. Ale přesto mi můj starý život nechybí, ne tak, jak byste řekli. Býval jsem tak pošetilý. Žil jsem v jakési bublině. Všechno, co jsem měl, se kupovalo za peníze získané zlem, necitelností a krutostí.

Hoši a já, Greta a Jack, stal se z nás tým, tak semknutý, tak silný. Nikdy předtím jsem nic takového neměl. Nikdy

jsem neměl ten pocit sounáležitosti, nikdy předtím jsem nebyl s lidmi, na které jsem se mohl spolehnout, že mě za žádné situace neopustí.

Někdy jsem se zahleděl na ty tři ostatní a říkal si, jestli krucinál vědí, co dělají, když toho tolik obětují pro kluka, jako jsem já, jehož matka dělá tak hrozné věci. Ale oni mi nikdy neřekli křivého slova, ani jedinkrát, ani jeden z nich. Z nějakého nepochopitelného důvodu ve mně tihle lidé – mnohem odvážnější, mnohem moudřejší a mnohem, mnohem lepší než já – něco zahlédli, něco si zamilovali.

Třeba se jim to teď beze mě podaří. Je o jednoho míň, s kým si musejí dělat hlavu. Snad se jim konečně podaří dostat do Evropy a Jack se znovu shledá se svojí snoubenkou. Situace tam je lepší. Lidé jsou tolerantnější, hranice otevřené, stejně jako společnost. Unesl bych cokoli, kdybych věděl, že Hoši a Greta jsou volné, opravdu volné, poprvé v jejich životě. I kdyby to mělo znamenat, že žijí v jiné zemi, i kdyby to mělo znamenat, že už je nikdy neuvidím.

Jak myslím na život bez Hoši, udělá se mi v krku knedlík. Co na tom záleží, co teď se mnou bude?

Otáčím se.

Ještě pořád tam jsou, minimálně deset policistů, štíty zvednuté, pistole namířené na mě. Mockrát jsem si tuhle situaci v hlavě přehrával, představoval jsem si ji přesně takhle: jak vyměním sám sebe za svobodu pro Hoši a ostatní. Problém je, že jsem vždycky skončil v tomhle okamžiku. Nějak jsem se nikdy nedostal až k tomu, co se stane potom. Co teď se mnou udělají? S Benediktem Bainesem, tím vzbouřencem? Benediktem Bainesem, zločincem na útěku?

Jako by se mi v hlavě rozsvítilo, najednou znám odpověď. Víím, kam mě odvezou, víím naprosto přesně, za kým mě vezmou.

„Odvezete mě k mojí matce, že jo? Hned jak odložím tu pistoli.“

Nervózně se po sobě dívají, ale nikdo z nich nic neřekne. Jestli to ale nepopírají, tak to musí být pravda.

Moje matka je ministryně pro kontrolu Dreků a teď se uchází o křeslo ministerského předsedy. Moje matka nenávidí každého, kdo není „Čistý“. A Angličan k tomu. Mluví o nich jako o havěti. Je přesvědčená, že svět by bez nich byl lepší. Chce se s nimi „s konečnou platností vypořádat“.

Musí být úplně vyšinutá z toho všeho, co jsem prováděl. Moje matka je zvyklá lidi ovládat, je zvyklá, že je vždycky po jejím. A pak jí její vlastní syn uteče z domu, napadne člena ochranky, převlékne se za policistu, pomůže vyhodit cirkus do povětří a stráví skoro rok na útěku. Skoro rok jsem na ni vrhal stín té nejhorší hanby a proč? Kvůli jedné drekovské provazochodkyni, tak je to.

Co mi asi řekne? Co asi udělá?

Ať udělá, co chce, je mi to jedno. Už nade mnou nemá žádnou moc. Už ze mě nikdy neudělá toho svého poslušného chlapečka. Nikdy nevyhraje.

Znám se teď líp než kdy předtím. Vím, co je správné. Vím, jaká je pravda.

Zničehonic ji chci vidět a všechno jí to říct. Chci se jí podívat do očí, vzpurně a neochvějně. Chci, aby viděla, kdo teď jsem, že se jí v ničem nepodobám, že pro mě už nic neznamená.

Dívám se po policistech, kteří jsou stále ještě strachy bez sebe, že bych mohl tu spoušť opravdu stisknout. Možná bych měl. Možná bych se měl prostě odstřelit, rovnou tady a teď.

Jenomže to neudělám. Nechci. Nechce se mi ještě umřít, ne když Hoši, Greta a Jack jsou pořád ještě tam venku. Chci dál bojovat, kvůli nim, chci žít.

Odhodím pistoli a udělám krok vpřed s rukama nad hlavou.

„Tak pojďme, ať už to máme za sebou,“ říkám jim. „Vezměte mě za Vivian Bainesovou.“

HOŠIKO

Jakmile jsme z dohledu, dáme se do běhu.

„Kam půjdeme?“ ptám se Jacka. „Tak jako tak nás najdou. Teď pro ně nebude problém nás vystopovat. Všude jsou kamery.“

„Ne,“ říká. „Všude ne.“

Vede nás dál a dál od centra města na předměstí. Proběhne jednou temnou uličkou, pak další a pak ještě jednou.

„Kam to jdeme?“ ptá se Greta. Bodžo jí visí pracičkami okolo krku a ona už sotva popadá dech, jak se snaží udržet krok s Jackovými o moc delšíma nohama.

„Na jediné místo, kde nás nenajdou kamery,“ odpovídá Jack. „Jediné místo, kam se je nenamáhali instalovat.“

Je jen jedno místo, které odpovídá tomuhle popisu.

Míříme do ghetta.

Greta mě v plném běhu zatahá za ruku a hlásek má stažený úzkostí.

„Co tím Jack myslel, Hoši? Kam nás to vede?“

„Jacku,“ volám na něho. „Kam to jdeme?“

„Do ghetta,“ otočí se krátce přes rameno.

„Ne! Já nechci! Říkals, že to nikdy nebude potřeba!“

„Už nemáme jinou možnost, Greto! Půjdou po nás. Tak poběžte!“

Tahám ji za ruku, ale ani se nehne.

Jack před námi se zastaví a vrací se těch několik kroků zpátky. Tváří se vyděšeně.

„Co to děláte? No tak! Hned jak dá Ben dolů tu pistoli, vydají se za námi.“

„Ale říkal jsi, že do ghetta nikdy nebudeme muset! Říkal jsi, že tady jsme víc v bezpečí.“

„Vím, že jsem to říkal, Greto, ale teď jsou nám v patách! Ghetto je jediné místo, kde máme šanci je setrást!“

Greta se pořád nehýbe. Houkání sirén v dálce se pomalu přibližuje. Jack si bezmocně vzdychne. Vidím na něm, že je v koncích, ale snaží se mluvit co možná klidně.

„Greto. Musíme do ghetta. Nemáme na vybranou. Třeba to nebude tak hrozné.“

Bezradně rozhodí rukama. „No tak! Na tohle vážně nemáme čas.“

Houkačky jsou čím dál blíž a hlasitější.

Co mám dělat? Vždycky jsme se snažili Gretu chránit, kdykoli to jen šlo, vždycky jsme dělali, co jsme mohli, aby ten náš život na útěku vypadal jako nějaké báječné dobrodružství. Jenomže na to už je teď pozdě. Je načase dát jí jasně na srozuměnou, co všechno je v sázce.

„Slyšíš ten zvuk?“ říkám jí. „To jedou pro nás, Greto! Jdou po nás, a jestli nás dostanou, tak nás rovnou zabijou. Chápeš to? Všechny nás zabijou.“

Znovu ji zatahnu za ruku, tentokrát vši silou a nekompromisně, jak se sama dávám do běhu.

Přestane se vzpouzet a její nožky teď dusají vedle mých. Slyším, jak polyká potlačované vzlyky zděšení a strachu.

Budovy, okolo kterých běžíme, jsou čím dál oprýskanější a rozpadlejší. Čím dál víc jich má zatlučené dveře a okna a zdi počmárané graffiti. Musíme teď přeskakovat psí výkaly, odpadky a rozbité sklo, zatímco běžíme okolo ohořelých aut a rozmlácených nákupních vozíků.

Slyšela jsem o takovýchhle ulicích. Říká se jim Země nikoho. Ještě nejste úplně v ghettu, ale dost blízko na to, aby tu žádný slušný Čistý nehodlal trávit svůj čas. Nakonec někoho uvidíme, muže nahrbeného ve veřejných dveřích. V ruce třímá flašku.

„Nemáte náký drobný?“ zavolá na nás, když ho míváme.

Pak jsou tam ještě další lidé. Posedávají ve vchodech do domů, stejně jako on, a jejich přítomnost nám ohlašuje už zdálky pach moči. Někteří nám jdou vstříc a pokoušejí se po nás chňapnout, když je míváme.

Všichni mají stejný prázdný, pomatený výraz v očích.

„Kdo jsou tihle lidi?“ ptám se Jacka udýchaně. „Čistí, nebo Drekové?“

„Ani jedno,“ odpovídá. „Jsou v limbu, největší zoufalci.“ Maličko zpomalí a zařadí se vedle mě, aby mi to mohl vysvětlit. „Jsou to Čistí, nejspíš, nebo alespoň kdysi byli. Čistí, kteří z nějakého důvodu sešli z cesty. Třeba spáchali nějaký zločin a teď jsou na útěku, jako my. Ale pravděpodobnější je, že jsou nějakým způsobem zlomení, jiní... možná psychicky nemocní nebo prostě jen oběti nějaké tragédie nebo ztráty, ze které se nedokázali vzpamatovat.“

„Proč se jim nedá pomoci?“

Myslela jsem, že všichni Čistí žijí v zemi mléka a medu. Myslela jsem, že žijí v ráji.

„Kdyby se přihlásili a požádali o nějakou lékařskou nebo finanční pomoc nebo místo na spaní, odepsali by je,“ odpovídá. „Čistí nechtějí, aby jim takovýchhle lidí znečišťovali jejich svět, aby mu ubírali z jeho lesku a dokonalosti. Okamžitě by jim vzali jejich status, označili by je za Dreky, a jakmile jsi jednou Drek, už není cesty zpátky. Proto jsou tady, schovávají se přede všemi, kdo by je mohl poznat. Myslí si, že to tady je lepší než v ghettu.“

„A je?“

Otočí se na mě a pokrčí rameny. „Pokud já vím, není to žádná sláva.“

Sám byl kdysi Čistý. Měl práci. Měl domov.

Znovu na mě dolehne závažnost toho, co nám obětovali: Jack a Ben. Policista a syn ministryně. Nechali za sebou jediný život, který znali, život snadného pohodlí, život plný výsad, plynoucích z jejich postavení. A postavili se za nás, stanuli nám po boku.

Kam teď Jack vlastně patří? A Ben, kam patří ten? I oni jsou v limbu. Jsou teď Drekové, jako já a Greta? Nebo jsou stejní jako tyhle zoufalé postavičky, které po nás hladově natahují ruce.

Ne. Nejsou ani jedno z toho. Rozhodli se vzbouřit proti nálepkám, které dostaneme, když se narodíme. Jsou to hrdinové, oba dva, moji hrdinové, a patří k nám.

Zaplaví mě bolestný stesk po Benovi. Doufám, že je v pořádku. Co s ním udělají? Co když už ho nikdy neuvidím? Nemůžu o něho přijít. Ne teď.

Zatlačím tu myšlenku do pozadí. Nesmím takhle přemýšlet, jinak se sesypu jako hromádka neštěstí. Musím se soustředit na pohyb nohou kupředu, na přežití. Kvůli Gretě.

Dobíháme k domlácenému dřevěnému plotu, který odděluje ghetto od zbytku města.

„Nemůžeme jít hlavním vchodem. Musíme se tam někudy proplížit. Když půjdeme podél, určitě narazíme na nějakou díru,“ říká Jack. Naprosto s ním souhlasím. Ten plot se sotva drží vzpřímeně, je celý shnilý a dost unavený.

„Myslela jsem, že tu bude lepší zabezpečení,“ říkám. „Plot okolo cirkusu byl elektrický. Tohle přece kdokoli snadno přeskočí nebo rozkopne.“

Jack přikývne. „Člověk by si to myslel, ano, a občas se to i stane. Ale proč by měl nějaký Drek odcházet z ghetta jinak než kvůli práci?“

„Aby utekl!“

„Utekl kam? Kam by šel? Co by dělal?“

Přemýšlím o tom. Má pravdu. Drek nemá kam utéct, nemá žádné bezpečné útočiště. Nikdo z nás nemá žádné peníze, nemáme pasy. Alespoň tam, za tím plotem, jsou odděleni od Čistých.

Běžíme podél plotu a hledáme nějakou díru. Houkání majáčků je každou vteřinou hlasitější.

Jack začne kopat do plotu před sebou. Přidám se k němu a pak i Greta a dáváme do toho všechnu svou sílu. Staré shnilé dřevo poměrně snadno povolí a celý jeden panel se rozštípne vejpu. V mezeře, která tak vznikla, se před námi objeví ghetto.

„Honem prolezte,“ vybízí nás Jack. „Rychle!“

Protahuju se skrz. Roztřepené dřevo mě poškrábe na ruce. Greta prolézá jako druhá, když mi předtím opatrně podala Bodža, a nakonec leze Jack. Ten za sebou vrátí dřevo zase zpátky do původní pozice.

Tiskneme se k plotu, oči rozšířené hrůzou a lapáme po dechu, jak se houkačky přibližují a pak zase vzdalují.

Rozhlížím se, zvědavě a obezřetně.

Kolem nás se na všechny strany táhnou obrovské haldy, sahají, kam až oko dohlédne, jako nějaké pohoří. Ten odér – nasládlý pach hniloby – stačí, aby člověk poznal, že jsou to skládky odpadků. Greta odporem nakrčí nosík a mně se obrátí žaludek. Nad všemi těmi haldami visí podivné černé stíny, mlhavá pohyblivá oblaka. Mouchy, uvědomím si, když si mi jedna sedne na tvář a já ji s odporem odeženu. Haldami odpadků se pečlivě probírají hejna vran a strak. Vrhají po nás krátké nezaujaté pohledy a pak zase pokračují v práci. Okolo se bezostyšně prohánějí krysy s lesklými kožichy. Zpoza rohu se vynoří větší postava, nahrbená. Taký se prohrabuje odpadky. Je to člověk, maličkatý špinavý

kluk, který tam hledá nějaké poklady. Věnuje nám temný prázdný pohled, stejně nezaujatý, jako jsou pohledy těch ptáků. O kousek dál, na dalších haldách, vidím další děti, které se věnují stejnému zaměstnání.

Před námi se, kam až oko dohlédne, táhnou tisíce a tisíce maličkatých vachrlatých příbytků. Alespoň si myslím, že jsou to příbytky, těžko říct. Všechny se pomalu rozpadají a vyčerpaně hrouťí jeden na druhý. Rezavé železo, dřevo, lepenka, drolící se metropole bídy a rozkladu.

Stojíme tam a snažíme se to nějak vstřebat. Tak tohle je londýnské ghetto.

Když prvně schválili zákony na ochranu Čistých – ty, které rozdělily lidi do kategorií na základě rasy a původu – rozhodli se Čistí, že už nechtějí mít za sousedy Dreky, kteří jim znečišťují jejich krásné město, a tak je vykopli z jejich domovů. Problém byl, že je pořád potřebovali mít někde po ruce, aby všechno dál běželo tak, jak na to byli zvyklí. Potřebovali udržovat funkční kanalizaci, vyvážet odpadky, stavět silnice. Potřebovali je na všechny práce, které Čistí považovali za nehodné jejich rasy, a tak vyčlenili kilometry nezastavěné země a všechny ty levné pracovní síly tam namačkali.

Totéž udělali ve všech městech, ale londýnské ghetto je nejproslulejší, a to z mnoha důvodů. Je víc než pětadvacet let staré a od doby, kdy ho postavili, na něj očividně nevnaložili už ani penny.

Na svoje vlastní ghetto si nevzpomínám. Bylo mi teprve pět, když mě odtamtud odvedli. Zajímal by mě, jestli vypadalo nějak takhle. Nejspíš bude kilometry daleko odsud, ale doopravdy to nevím. Nemyslím, že by mi máma někdy řekla, v jakém městě žijeme, a jestli, tak jsem to zapomněla. Vždycky jsem si slibovala, že je jednoho dne najdu, ale i kdybych měla šanci je začít hledat, netušila bych, kde začít.

Jakmile se můj zrak přizpůsobí svému novému okolí, mám pocit, že se v jedné z těch barabizen něco pohnulo, a pak slyšíme křik vysokých hlásků a okolo se prožene banda otrhaných špinavých děcek. Kopou do plechovky a smějí se.

„Co teď uděláme?“ ptá se Greta a rtík se jí chvěje.

Jack zavrtí hlavou. „Nemáme zrovna moc možností,“ říká. „Budeme muset někoho poprosit o pomoc.“

BEN

Pomalou projíždíme hustým městským provozem a policisté na předních sedačkách mlčí. Nejedeme na jih, směrem k našemu domu, a projíždíme přímo okolo rozesmátého zářivého monumentu na Mocenském domě, takže mě neberou ani k matce do kanceláře.

Dívám se nahoru na velikou fotku Hoši, která na mě zamračeně shlíží ze stěny Mocenského domu. Ta fotka je samozřejmě upravená – všechnu tu krásu a eleganci, která je pro ni tak charakteristická, někdo zmáčknutím jediného tlačítka vymazal. Její oči jsou jako úzké úlomky chladného křemene. Ústa má zlostně stažená. Vůbec se jí to nepodobá. Ten obraz je na míle vzdálený té dívce, kterou znám.

Raději se dívám jinam. Kam to proboha svatého jedeme? Nejprve mě napadne, že do vězení, že mě rovnou vsadí za mříž, ale i okolo komplexu věznice projedeme bez zastávky.

Jak se pomalu propracováváme ven z centra, doprava slábne. Vyjíždíme na otevřenou silnici.

Stoupáme do prudkého kopce a pak zase klesáme dolů, a tehdy teprve mi dojde, kam jedeme.

Zpoza stromů se najednou vynoří obrovská koule, po které hypnoticky kloužou odshora dolů paprsky červeného a bílého světla. Zírám na ni, a když se dostaneme blíž, zírám taky na všechny ostatní budovy, které se zvedají okolo ní.

Další kupolovité střechy, oranžové a zelené a růžové a fialové, jako nějaké fantastické cukrovinky.

Krev mi ztuhne v žilách.

Samozřejmě jsme o tom věděli. Byli jsme na útěku, ne na Měsíci. Hned jak hlavní aréna shořela na popel, přišla vláda s plány na její novou výstavbu. S plánem postavit větší, lepší permanentní cirkus tady v hlavním městě. Myslím, že to byl jejich způsob, jak si přivlastnit vítězství, jejich způsob, jak umlčet všechny ty lidi, kteří přišli s protesty a kampaněmi za zrušení cirkusu. Vyhradili velký pozemek na předměstí Londýna, akry a akry půdy, a pustili se do výstavby. Tentokrát pevných budov. *Větší, lepší, odvážnější cirkus*, psalo se na plakátech, *s pár kouzelnými triky v rukávu*.

Jak se blížíme, před očima na mě zpoza vysokých plotů vykukuje chaos a v dálce nad tím vším se tyčí obrovské ruské kolo. Už asi nestačí mít jen stany s představeními a pár stánků – je potřeba mít i pouť. Ne, to není obyčejná pouť, je to tematický zábavní park, obrovský a nákladný.

Myslím na všechno, co jsme spolu zažili, Hoši a Greta a já.

Vyhodili jsme do povětří hlavní arénu. Utekli jsme. A co z toho teď máme?

Zabili Aminu, člověka, kterého Hoši milovala nejvíc na celém světě – pověsili ji v aréně a části jejího těla pak na internetu prodali v aukci za nejvyšší nabídku. Zabili Priju – prvního člověka na světě, který mi o všem začal říkat pravdu – a udělali z ní zombii, která sloužila jako cvičný cíl pro nadržené vrahy s jejich pistolkami.

Kvůli čemu umřely, Amina a Prija?

Kvůli ničemu. Ničeho jsme nedosáhli.

Cirkus se znovu sebral z popela, otrpěl se a povstal větší, lepší a silnější než kdy dřív.

Lidi v něm dál budou umírat ve jménu zábavy, jako vždycky. Akorát v jeho čele bude stát někdo jiný.

Ale ať je to kdokoli, nemůže to být taková zrůda, jako Silvio Sabatini. Mráz mi přeběhne po zádech, jen když na něho pomyslím. Alespoň toho se nám podařilo zničit. Tohle nám už nikdy nikdo nevezme.

„Proč mě vezete sem?“ ptám se, jak se auto pomalu šine kupředu.

Žádná odpověď.

Projedeme okolo směrovky. *Cirkus*, stojí na ní. *Dvě stě metrů*.

„Zastavte!“ vykřiknu.

Zahnete doleva, mineme obrovský plastový obličej klauna, který se na nás nejapně usmívá a kulaté oči mu jezdí ze strany na stranu, a podél prázdných parkovišť pokračujeme po dlouhé příjezdové cestě. Na jejím konci dorazíme ke zdi pokryté zářivými 3D obrázky lvů a slonů a akrobatů a dalších klaunů.

Policista za volantem stáhne okénko a vyťuká do panelu u cesty číselný kód. Stěna se pohne a já si uvědomím, že to není žádná stěna, ale obrovská dvojkřídlá brána. Pomalu se rozevívá a její pohyb zřejmě aktivuje začátek hudební produkce.

Je to ta samá hudba jako předtím, nevkusná kolovrátková melodie, která mě kdysi, někdy v minulém životě, naplňovala vzrušením, ale teď mě naplňuje jen hrůzou, strachem a nenávistí. V nitru se mi vzedme vlna paniky.

„Zastavte!“ vykřiknu znovu, ale nikdo mi nevěnuje pozornost. Zkouším dveře. Jsou zamčené. „Zastavte! Zastavte!“

Jsem úplně bezmocný.

Nechci tady být. Neměl jsem se jim nikdy vzdát. Jakmile jsem viděl, že jsou Hoši a Greta a Jack pryč, měl jsem se prostě zastřelit.

Jsme ve velké otevřené vstupní dvoraně lemované ze všech stran pokladnami, nablýskanými a novými a ještě

nepoužitými. V jejich středu nám v ústrety bliká tlusté neonové písmo.

Vítejte v cirkuse! stojí tam. Představení pokračuje!

HOŠIKO

Váhavě vykročíme směrem k těm chatrčím, Greta a já těsně za Jackem. Bodžo poskakuje Gretě okolo nohou. Panuje tu všude děsivé ticho. Předpokládám, že všichni jsou teď zrovna ve městě a dělají všechny ty práce, které Čistí považují za podřadné: nudné, nebezpečné nebo špinavé. Ale nějací lidé tu jsou, cítím na sobě jejich pohledy. Cítím, jak nás z úkrytu pozorují miliony očí.

Dívám se do země. Nevzpomínám si, kdy jsem se naposledy cítila takhle nepatřičně a nepohodlně. Pod nohama nám mlaská bahno, i když už několik týdnů nepršelo.

Když dorazíme na okraj zástavby chatrčí, Jack se zastaví.

„Myslím, že byste vy dvě měly jít jako první,“ říká, „a já se radši nebudu moc ukazovat.“

Zděšení v Gretině tváři nejspíš odráží to moje. Mediální kampaň nás sice prohlásila za odpadlíky, kteří neznají strach, ale není to pravda. Vůbec se mi do toho nechce. Najít prvního úplně cizího člověka na tomhle podivném místě a poprosit ho o pomoc.

Jak by nám mohli pomoci, když sami prakticky nic nemají? A proč by vůbec měli?

„Proč?“ ptám se.

Jack udělá obličej. „Nevypadám zrovna jako jeden z nich, proto. Je mi skoro dvaadvacet a ještě pořád mám všechny zuby. Nevypadaly mi vlasy a jsem pořád ještě

docela statný chlap, i po tom roce na útěku. Stačí jediný pohled na mě a poznají, že jsem Čistý.“

Srdce mi klesne ještě níž.

Jack mi o ghettu všechno řekl. Řekl mně i Benovi, že to je to jediné místo, kam nikdy neutečeme, kam se nikdy neschováme, protože Ben a Jack jsou Čistí. Jack tvrdí, že dokonce i policisté vyzbrojení pistolemi se ghettu raději vyhnou, pokud je to jen trochu možné. Drekové jsou tu ponecháni svému osudu, jsou příliš hladoví, naštvaní a zoufalí, aby se tady na tomhle místě mohlo odehrávat něco dobrého.

Greta mi stiskne ruku.

„Uděláme to spolu,“ řekne.

Shlížím na ni dolů a srdce se mi rozbuší. Ona už se z té své hrůzy vzpamatovala a je teď připravená udělat cokoli, co je třeba. Vždycky byla z nás všech nejodvážnější.

„Co uděláš ty?“ obracím se na Jacka.

„Budu kousek za vámi. Nebudu moc vystrkovat hlavu a pokusím se zůstat ve stínu, když to půjde. Ale budu na doslech. Kdyby něco, hned jsem u vás.“

Dáme se s Gretou váhavě do kroku a já se přitom otáčím po Jackovi, který se co možná nepozorovaně plíží pár kroků za námi. Na hlavě má čapku a zaujal takový ten nahrbený, poraženecký postoj, ve kterém se pohybuje většina Dreků. Jenomže má pravdu. Nevypadá ani trochu jako Dreks. A jak by taky mohl, vždyť se narodil do jiného světa.

Jack o svém životě předtím nikdy nemluví. Jen jednoho večera, někdy na začátku našeho života na útěku mně a Benovi vyprávěl, co způsobilo, že se z něho stal takový člověk, jakým je: tak odvážný, oddaný a dobrý.

Tehdy jsme zrovna tábořili v lese. Byla hrozně studená noc, a tak jsme si rozdělali oheň a seděli jsme u něho a celou noc si povídali, zatímco Greta a Bodžo se schoulili do tepla plamenů a tvrdě pochruovali.

Jack říkal, že mu to tam venku v tom lese připomíná jeho domov, když byl ještě kluk. Jeho rodiče prý měli velkou farmu a spoustu půdy, ale maminka mu umřela, když byl ještě hodně malý, a jeho táta už kromě vedení farmy na nic jiného neměl čas. Na Jacka neměl kdo dohlédnout, a tak ho poslali na internátní školu.

„O prázdninách jsem byl více méně odkázaný sám na sebe,“ pokračoval ve vyprávění. „Mohl jsem se potulovat po okolí, jak se mi zlíbilo. Hlavně když jsem nepřekážel a nedělal problémy.“

Vždycky tam byla spousta manuální práce, což znamenalo spoustu Dreků. Pracovali na polích, kydali hnůj ve stájích pro zvířata a takovéhle věci. Většina lidí se zdržela chvíli a pak zase odjeli. Nejvíc jsme jich potřebovali vždycky o žních. Ale některé rodiny žily přímo na pozemcích, v chatkách, které jim otec dal výměnou za práci.

V jedné z těch chatrčí žila jedna řecká rodina a nejstarší syn, Andreas, byl stejně starý jako já. Už jako malí jsme si spolu hrávali, na lukách a v lesích. Když to bylo možné, trávil jsem s ním každou volnou chvíli. Samozřejmě se to nikdo nesměl dozvědět, jenomže na takové velké farmě uprostřed divočiny měli všichni jiné starosti, než sledovat, kdo se s kým stýká.

Když jste malí, máte pocit, že takovéhle dny nikdy neskončí. Bylo nám jedno, že on je Drek a já Čistý, nebo že jeho táta je nevolník a pracuje od rána do večera, dře pod tvrdou pěstí mého otce.“

Oči se mu zalily slzami, když tohle říkal. Na chvílku se odmlčel a prohrábl uhlíky. Pak se posadil a znovu promluvil.

„Andreas byl můj nejlepší kamarád. Žil jsem jen pro ty dny, kdy jsme byli jen my dva spolu, volní a divocí. Chodili jsme spolu na ryby, stavěli si tábory v lese a pak, když nám

začalo kručet v žaludku, jsme se vrátili do jeho chatrče a našli si něco k jídlu. Jeho rodina se od té mé lišila, jak to jen šlo. V té maličkaté chatrči jich žilo namačkaných sedm: Maria a Alesandro, to byli rodiče, a pět dětí. Vždycky tam byl hluk a ve vzduchu pocit všeobecného štěstí. Samozřejmě neměli žádné peníze, ale Alesandro byl zručný lovec a sběrač a pořád se tam něco vařilo na plotně. Maria pokaždé našla něco málo i pro mě a já to vždycky snědl, i když doma jsem mohl mít, co jsem jen chtěl. To, co vařila naše kuchařka, nebylo nikdy tak dobré, jako jídlo, které vařila Maria.

Jednoho léta jsem se vrátil domů na prázdniny a zamířil rovnou do chatrče za Andreasem, jako každý rok. Jenomže on tam nebyl. Jeho máma mi řekla, že teď, když je mu čtrnáct, už musí pomáhat s prací na poli. A tím více méně skončilo naše přátelství. Vlastně jsem ho dál vídal každý den při práci, ale už jsme spolu netrávili vůbec žádný čas. Víím, že to ode mě byla hloupost, ale já jsem mu to měl za zlé. Měl jsem pocit, jako by on dospěl a já byl pořád ještě kluk, jako kdyby už teď neměl čas na naše klukovská dobrodružství, když už je muž.“

Jack vstal a popošel pár kroků do lesa. Chtěla jsem jít za ním, ale Ben řekl, že bychom měli počkat.

„Však on se vrátí,“ řekl. „A dopoví nám to, až sám bude chtít.“

A tak jsme čekali tam u ohně. Byl pryč celou věčnost. Připozdívalo se a já jsem se dívala do plamenů a oči se mi klížily, ale nechtěla jsem usnout. Nakonec měl pravdu Ben: vrátil se a pokračoval, jako by vůbec neodešel.

„Nikdy předtím jsem to nikomu neřekl,“ začal. „Je to ta nejhorší věc, co jsem kdy udělal. Vy dva si myslíte, že jsem dobrý člověk, ale já nejsem.“ A pak se posadil zády k nám a pustil se znovu do vyprávění.

„To léto se všechno změnilo. Otec prodal velkou část půdy na výstavbu nových domů. Dobytek odvezli a místo něho se tam nastěhovali stavaři.

Den předtím než jsem se měl vrátit do školy, jsem se potuloval kolem, sám a znuděný jako obvykle, když jsem narazil na Andrease. Akorát čistil úrodu na poli. Když mě uviděl, podíval se na mě soucitně, jako by mě litoval, i když já jsem byl Čistý a on Drek. Položil mi ruku na rameno a zeptal se mě, jestli jsem v pořádku.

Z nějakého důvodu mě to hrozně popudilo. Asi jsem měl pocit, že se nade mnou vyvyšuje, jako by utěšoval malého kluka. Odstrčil jsem ho, opravdu silně, oběma rukama a řekl jsem mu, aby na mě už nikdy nesahal. Řekl jsem mu, že je jen špinavý Drek. Viděl jsem, jak ho to ranilo, ale to mě jen ještě víc popudilo. Do dnešního dne nevím, proč jsem to udělal, ale praštil jsem ho pěstí do obličeje. Vzpomínám si, jak se na mě díval, jak tam tak ležel v blátě a z nosu mu tekla krev. Nechal jsem ho tam ležet a šel jsem pryč. Příštího dne jsem se vrátil do školy.

Samozřejmě netrvalo dlouho a začal jsem se cítit provinile. Nemohl jsem uvěřit, jak příšerně jsem se k němu choval. Dodneška nemůžu. Chtěl jsem se rozjet domů a omluvit se mu. Věděl jsem, že by to nebylo snadné, ale chtěl jsem mu to nějak vynahradit.

Třeba bych mu mohl pomáhat s prací na farmě. Pokusil bych se mu vysvětlit, proč jsem to udělal, i přesto, že jsem to vlastně sám moc nechápal.

Jenomže když jsem se toho roku vrátil domů na Vánoce, Andreasova rodina už tam nebyla. Jejich chajdu zbourali, aby měli místo na ty nové domy a otec je propustil.

Ze začátku jako by byl tím mým zoufalstvím pobavený, ale pak, když jsem se ho nepřestával vyptávat, kam mohli odjet, se příšerně naštvál.